

гаритъ си и да остане самъ. Отново попадна въ диритъ на елена-великанъ и не можа да изтърпи: цѣлъ пламна отъ жажда да го преследва.

— Азъ трѣбва да го видя още веднажъ — твърдо реши той. И като взе съ себе си едно одеяло и храна, раздѣли се отъ другаритъ си.

— До виждане — извика младиятъ човѣкъ и тръгна. Никога досега той не бѣ изпитвалъ мъжа отъ самотията. По-рано скиташе по цѣли недѣли и месеци самичкѣ въ пустиннитъ мѣста, но никога не страдаше тъй, както сега. Тежки чувства притискаха душата му. Сърдцето му се свиваше, щомъ хвърлѣше погледъ на безкрайната нѣма снѣжна пустина. Той бѣше готовъ да се върне при другаритъ си, да имъ извика, но гордостъ го възпираше.

Цѣлъ день прекара Янъ въ търсене на елена.

На другата сутринъ, безъ да знае какъ и защо, той тръгна да скита изъ такива мѣста, гдето не може да има никакви дири отъ елена. За голѣмо учудване видѣ предъ себе си леговище, гдето сж ношували елени. Шестъ потъмнѣли дупки, още не покрити съ снѣгъ, говорѣха, че тукъ е ношувалъ голѣмиятъ еленъ съ челядъта си. Още не изминалъ и половинъ клм., и изъ дългитъ вериги на хълмоветъ, покрити съ мъгла, предъ очитъ му се мърнаха петъ тъмни глави съ повдигнати уши и се показа водачътъ съ неговитъ величествени разклонени рокове. Това видение бързо се мърна и изчезна, преди Янъ да успѣе да се прицели. Голѣмиятъ еленъ бѣ събралъ челядъта си и скиташе съ нея по снѣжнитъ хълмове. Щомъ забеляза врага си, той даде знакъ да се пръснатъ по долината, и всички въ мигъ полетѣха въ разни посоки.

Янъ искаше да настигне само водача, и безъ умора го преследваше по поля и хълмове. Еленътъ